N.F.S. Grundtvig “Aa-Fruen”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.20, november 2022

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket,* 1854 (SJ: 1089)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 8

US *Udvalgte Skrifter* 10

Teksten er etableret af Kirsten Vad
Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Stine Guldahl Holst og Krista Stinne Greve Rasmussen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Klaus Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2026

|**[A:1]**|US:20|PS:108

Aa-Fruen.

Mel. Og det var liden Gudrun.

1 O, hvad var det, jeg skued,
Med disse Øine blaa!
O, hvad var det, jeg favned,
Med disse Lokker graa!
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

2 O, hvem var den *Aa-Frue,*
Som fødtes til at døe?
Det var den *Ælve-Dronning,*
Som leger under Øe.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

3 Hun vilde *Skjalden* favne,
Som græd for *Danebod,*
Derfor lod hun sig føde

Ved Aa med Kiød og Blod.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

4 Hun ledte om ham længe
Med Ørne-Blik og Braa,
Hun mødte ham omsider
I Lund med Lokker graa.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

5 |PS:109Hun sang med Fløite-Toner:
Hvi, Skjald! saa mod i Hu?
Du græd for Dannekvinden,
Hun lever dog endnu.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

6 |**[A:2]**|US:21Velkommen hid, *Aa-Frue!*
Det var som Lyn i Lyn,
Og aldrig under Solen
Et bedre Skjaldesyn.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

7 O, hvad har dog oplevet
Den gamle Daneskjald!
Han favnet har sin *Følgje,*
Har kyst sit Tonefald!
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

8 Som af en Drøm han vaagned,
Da Bøgen sidst blev grøn,
Dog smiled ham imøde
Hans og Aafruens Søn.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

9 Mens *hun* var her at skue
Som Dronning-Rosen prud,
Hvor Skjalden sig henvendte,
Han saae kun Rosenskud.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

10 |PS:110Og visned Roser alle
Med Rosenkinden bleg,
Kiærminderne dog blaane
Paa Skjaldens Vintervei.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

11 Og falder Taare-Duggen
Paa hans Kiærminde-Flor,
Gienfødt da stiger Duften

Fra Roserne ifjor.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

12 |[A:3]Ad Aare, som jeg haaber,
Aafruens Søn og min,
Som hun med Kinder røde,
Er selv en Rose fiin.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

13 |US:22Gienfødes skal for Skjalden
Da end det Rosenskiær,
Han saae, da Morgenrøden
Engang ham favned her.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

14 Saa praler kun, I Unge,
Med gule Skjaldehaar!
Alt rose sig de Hvide
Dog lydt af bedre Kaar.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

15 |PS:111*Aafruen* dem har krandset
Med Roser mangelund,
Aafruen dem har kysset
Alt med sin Rosenmund!
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

16 Og rinde Skjaldens Taarer
Nu under Lokker graa,
Udspringe Roser røde
Dog hvor de falde paa!
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

17 Hil være da Aafruen
I Lys og saa i Løn!
For Skjalde-Rosengaarden
Skal raade hendes Søn.
O, hvem kan dog forglemme sin kiæreste Ven!

N. F. S. Grundtvig.